

ἵνα ὁ ἀγοραστῆσόμενος ὑπ' αὐτῶν τόπος ἀρέσῃ εἰς τὸ ἡμέτερον κράτος καὶ τοὺς Ἀρχηγούς τοῦ Συμβουλίου τούτου, διὸ καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ σημειώσωσι καὶ δηλώσωσι προηγουμένως αὐτόν (1)».

ΚΔ'

Ἀφοῦ τοσαῦτα εἶπομεν περὶ Στρατιωτῶν, πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τινα περὶ τῆς καταγωγῆς των. Τὸ πολλακίς ἀνανεωθὲν τάγμα τοῦ Μερκουρίου σύγκειται ἀπὸ «ἄρχοντας Λακεδαιμονίτας καὶ διαλεκτοὺς Μακεδόνας» (σ. 9), «Σπαρτιάτας, Κορινθίους, Λιονταρίτας» (σ. 25), ἐν γένει δὲ ἐξ ἰππέων καὶ ἵππων ἐρχομένων ἐξ Ἑλλάδος.

Μετὰ σπουδῆς ἀπέστειλε ἔς τῆς Ἑλλάδος τὰ μέρη, τοὺς ἄνδρας καὶ τὰ ἄλογα ἐκεῖθεν γιὰ νὰ φέρῃ (σ. 114)

Ὁ Παῦλος Ἰόβιος ἀποκαλεῖ τοὺς Στρατιώτα Σπαρτιάτας (σ. 49), Ἀγαιούς (σ. 396), καὶ συνηθέστερον "Ελληνας"· εἰδικώτερον δὲ καταγράφει τὰς πατρίδας τῶν ἐν Μαμφρεδονίᾳ διαπρεψάντων, ὡς ἐξῆς: Δημητρίου Μαυρέση Αἰτωλοῦ, Ἰωάννου Παλαιολόγου Βυζαντίου, Νικολάου καὶ Ἐμμανουὴλ Ραλιδῶν Σπαρτιατῶν, Πέτρου Φροσύνα καὶ Δημητρίου Καπουτσαμάδη Ναυπλιέων, Ἰωάννου Βασκοῦ Κορωναίου, Λουζίου τοῦ ἱππότου Ζακυνθίου, Θεοδώρου Ρένεση Ἐπιδωρίου, Θεοδώρου Βόχαλη Λάκωνος, καὶ Ζευκέρου Ἡπειρώτου τὴν καταγωγὴν, ἀλλ' οἰκοῦντος ἐν Λεονταρίῳ, τῇ παλαιᾷ Μεγαλοπόλει (XXVI σ. 76—77). Προηγουμένως ἐμνημονεύσαμεν τὰς πατρίδας τῶν ἐν Καλαβρίᾳ εὐδοκιμησάντων. Ὁ Φίλιππος Comines καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Βενέδικτος γράφουσιν ὅτι ἅπαντες οἱ Στρατιώται ἦσαν Ἕλληνες τὸ γένος (tous Grecs), ὁ Τάσος ἀποκαλεῖ τοὺς ἐν Τάρῳ ἀγνοισθέντας «Greci erranti», ὁ δὲ Σανούτος Ἡπειρώτας, «Ἕλληνας, Τούρκους, Ἀλβανούς. Ὁ καρδιάλιος Βέμβος ἐν μὲν τῷ λατινικῷ κειμένῳ τῶν ἱστοριῶν του ὀνομάζει τούτους αἰεποτε "Ελληνας, Ἡπειρώτας, ἐν δὲ τῷ ἰταλικῷ ἀδιαφόρως Albanesi, greci, οἱ Γάλλοι χρονογράφοι Albanoyts, ὁ δὲ Ἰλλυριὸς Φαρλάτης, λαλῶν περὶ τῆς ἀπ' αὐτῶν ἐπονομασθείσης *isola degli Stradiotti*, γράφει ὅτι πατρίς τῶν Στρατιωτῶν τούτων ἦτο ἡ κάτω Ἡπειρος. Ἐπὶ τέλους δὲ εἰς ἅπαντα τὰ δόγματα τῆς Ἑνετικῆς γερουσίας οὗτοι ἀποκαλοῦνται "Ελληνας καὶ Ἀλβανοί. Εἰς τὰ διασωθέντα ἀρκετὰ Στρατιωτικὰ μνημεῖα, ὡς τὰ ποιήματα τοῦ Ἰωάννου Κορωναίου, τοῦ Μανώλη Βλέσση, Λεονάρδου Φορτίου κλπ. ἐνῶ ἀπαντῶσι πλεῖστοι ἐνετικαὶ λέξεις, οὐδεμίαν ἐτέραν ξένην εὐρίσκομεν, οὔτε τουρκικὴν, καὶ τὸ παραδοξότερον οὔτε ἀλβανικὴν. Τὸ ὑπὸ Σανού-

(1) Lamansky, σελ. 061—062.

του σημειούμενον ἔθνικόν «Τούρκοι» οὐδὲν σημαίνει, διότι ὁ λεπτολόγος χρονογράφος σημειοῖ ὅτι οἱ Στρατιώται ἔφερον παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς διάφορα ὀνόματα, ἐν οἷς καὶ τὸ μνημονευθὲν «*latina-mente chiamati Epiroti, Turchi, Greci. Albanesi*»· ἄλλως τε δὲ καὶ πολὺ λογιώτεροι συγγραφεῖς συνέχουν τοὺς Ἀλβανούς πρὸς τοὺς ἐν Ἀσίᾳ ἐτι κατεσκηνωμένους Τούρκους (1).

Διὰ τοῦ προσημειωθέντος ὀνόματος Μακεδόνας δὲν πρέπει νὰ ἐννοηθῶσιν οἱ κάτοικοι τῆς κυρίως λεγομένης Μακεδονίας, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ Ἀλβανοί, εἴτ' ἐν Ἡπειρῳ, εἴτ' ἐν Ἑλλάδι κατοικοῦσιν. Ὁ Κορωναῖος ἀποκαλεῖ *Μακεδοῦνται* τὴν:

* Ἄρταν καὶ Ἀγγελόκαστρον, Γιάννινα καὶ Ἀλβανίαν (σ. 4).

Ἀλλοῦ δὲ (σ. 14) Μακεδονίαν ὀνομάζει τὴν νῦν λεγομένην Στερεάν Ἑλλάδα. Διὰ τὸν λόγον τούτον καὶ οἱ Στρατιώται ἀποκαλοῦνται ἀδιαφόρως *Μακεδοῦνται*, Ἀλβανῖται:

Ἔσους δὲ κίχμαλώτισι τότε ἐκ τοὺς Στρατιώτας, Τ' ἀνήμερα λεοντάρια λέγω Μακεδονίτας (σ. 103). Τριακοσίους διαλεκτοὺς ἀνδρείους Ἀ θνήτας, Εὐθύς μετ' αὐτὸν ἔλαβεν ἐκ τοὺς Μακεδονίτας (σ. 123). Μὲ τ' ἄλογα ἐκ τὸν Μωρητὴν πολλοὺς Μακεδονίτας.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ μέχρι τῆς παρελθούσης ἐκκτοντατηρίδος ὑπηρετοῦντες τῆς βασιλεῖς τῆς Νεαπόλεως Χειμαριώται καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἀπετέλουν τὸ λεγόμενον *reggimento dei Macedoni*· ἀλλὰ καὶ εἰς ἀρχαιότερους χρόνους βλέπομεν τοὺς Ἡπειρώτας Στρατιώτας φέροντας τὸ ὄνομα *Μακεδόνας*. Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἡ ἀπὸ τῶν πειρατῶν ἐνοχλουμένη Κύπρος ἐζήτησεν ἀρματωλοὺς (ἄλλ' τῶν ἀρμάτων) εἰς φύλαξιν τῶν παραλίων. Τότε ἰσχυρὰ ἀποικία Ἀλβανῶν Στρατιωτῶν, οἵτινες διατηρήθησαν ἀμιγεῖς ἀπὸ τῶν ἄλλων κατοίκων μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν καταλήψεως τῆς νήσου. Ἡ ἀποικία αὕτη, ἐξ Ἡπειρῶ ὀρωμένη, ἀποκαλεῖται Στρατία τῶν Ἀλβανῶν, ἢ τῶν Μακεδόνων. Ὑπερμεσοῦσης τῆς ΙΣΤ' ἐκκτοντατηρίδος, Κύπριος διεβεβαίωσεν τὸν Μαρτίνον Κρούσιον ὅτι ἐν τῇ νήσῳ ἐλαλεῖτο ἐτι ἡ ἀλβανικὴ γλῶσσα (2). Ἀπασαί αἱ πρὸς τὴν Ἑνετικὴν γερουσίαν ἐκθέσεις τῶν διοικητῶν τῆς Κύπρου λέγουσιν ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς ἐνταῦθα φρουροῦντας Στρατιώτας ὅτι ἦλθον ἐν τῇ νήσῳ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου (3). Ἐν ἔτει 1559 ὁ βασιλικὸς σύμβουλος Ἀντώνιος Ζάνες ὑπελόγιζεν ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀποικία ἤριθμει περὶ τὰ 1300 ἔτη. Ὁ Κύπριος Στέφανος Λουζινιανός, ὅστις καλῶς ἐγίνωσκε καὶ τοὺς Στρατιώτας καὶ τ' ἀρχεῖα τῆς νή-

(1) Σάθα, ἑλληνικὰ ἀνέκδοτα, Α', σελ. 35.

(2) Turco—graccia, 208—209.

(3) Γινὰς τῶν ἐκθέσεων τούτων ἐδημοσίευσαν ὁ Mas Latrie (τόμ. Γ') καὶ ὁ Lamansky. (σ. 622), ἀρκετὰ δὲ μένουσιν ἐτι ἀνέκδοτοι.

